22/11/2018

Η παρρησία του Αγίου Ιακώβου στο Θεό

/ Επικαιρότητα

Την μνήμη του Αγίου Ιακώβου Τσαλίκη τιμά σήμερα 22 Νοεμβρίου η Εκκλησία μας για πρώτη φορά ύστερα από την κατάταξη του στο αγιολόγιο της που έγινε στις 27 Νοεμβρίου 2017.

Ακολουθεί ένα σύντομο κείμενο με θαυμαστά γεγονότα που συνέβησαν ύστερα από την κοίμηση του Αγίου Ιακώβου.

Ο ιερεύς π. Ιωάννης Βερνέζος, εφημέριος του Προσκυνηματικού Ιερού Ναού του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου στο Προκόπι της Εύβοιας ανέφερε τα εξής: «Είχα ένα ογκίδιο στο δεξί μου χέρι. Εκτός των κινδύνων που έκρυβε, ήταν και αντιαισθητικό. Γι’ αυτό, όταν οι χριστιανοί μου φιλούσαν το χέρι, το κάλυπτα με το ράσο μου. Την ημέρα της κηδείας του Γέροντος Ιακώβου (22/11/1991) παρεκάλεσα το Γέροντα για το θέμα αυτό. Και καθώς ασπαζόμουν το ιερό σκήνωμα του, ακούμπησα το χέρι μου πάνω στο λείψανο του. Από εκείνη τη στιγμή το ογκίδιο άρχισε να υποχωρεί, ώσπου εξαφανίστηκε. Μεγάλη η χάρη του οσίου Γέροντα. Ας έχουμε την ευχή του!».

Η κ. Ανδρομάχη Πασχάλη, κάτοικος Λίμνης Ευβοίας, σε επιστολή που έστειλε στη Μονή γράφει τα εξής:«Στις 18 Νοεμβρίου 1993 παρουσιάστηκε στην άκρη της

γλώσσας μου ένα μικρό κεράτινο ογκίδιο. Περνώντας οι μέρες αυτό μεγάλωσε, κρεμόταν μπροστά στη γλώσσα μου και με ενοχλούσε στην ομιλία, την ώρα που έτρωγα και όταν έπινα νερό. Πέρασαν δυο μήνες από την ημέρα που το πρωτοείδα, το ογκίδιο εξακολουθούσε να υπάρχει και η ψυχολογική μου κατάσταση ήταν πολύ άσχημη. Μέσα στη μεγάλη ψυχολογική ένταση που βρισκόμουν, κι ενώ σκεπτόμουν ότι από Δευτέρα έπρεπε να πάω στην Αθήνα για γιατρό, άρχισα να λέω το πρόβλημα μου στον παππού Ιάκωβο κοιτάζοντας μία μικρή φωτογραφία του που είχα απέναντι στο τραπέζι μου. Τον παρακάλεσα να με βοηθήσει, να μην αρχίσω τις ατέλειωτες εξετάσεις στους γιατρούς που χρειάζονται για τέτοιου είδους περιστατικά και κατά τις δυο τα μεσάνυκτα ανέβηκα για ύπνο στο δωμάτιο μου. Το πρωί που σηκώθηκα, την ώρα που έπινα καφέ, διαπίστωσα ότι δεν με ενοχλούσε τίποτα στη γλώσσα μου. Όλο αγωνία πήγα στον καθρέφτη και είδα ότι το ογκίδιο που είχα εξαφανίστηκε χωρίς να αφήσει ούτε σημάδι.Έτσι απλά παρακάλεσα τον άγιο Ιάκωβο να με βοηθήσει, κι αυτός έτσι απλά με βοήθησε.»

Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Μόρφου κ. Νεόφυτος σε μία από τις επισκέψεις του στη Μονή, ως αρχιμανδρίτης τότε, ανέφερε μεταξύ άλλων θαυμάτων που επιτελεί ο Άγιος Ιάκωβος σε Κυπρίους αδελφούς μας, τους όποιους αγαπούσε πολύ, και το έξης θαυμαστό:«Είχα φέρει στην Κύπρο λάδι από το καντήλι του τάφου του Γέροντα. Το 1993 με πήρε στο τηλέφωνο ο εφημέριος του Ιερού Ναού του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Λάρνακος, ο π. Παναγιώτης Ζάρος, και μου είπε: «Πάτερ Νεόφυτε, δεν είμαι καλά. Έχω ένα χρόνιο πρόβλημα υγείας, αλλά δεν το λέω.Έχω ραγάδες στο έντερο και έχω μεγάλη αιμορραγία. Και αυτές τις ημέρες έχω έντονους πόνους και μεγάλη ροή αίματος, και σε παρακαλώ κάνε μια παράκληση στον Άγιο Γεώργιο, που ζεις στο μοναστήρι του, και στον πατέρα Ιάκωβο να μου δίνουν υπομονή, γιατί όταν πονώ υποφέρω πολύ και φωνάζω και στενοχωρούνται και η παπαδιά και τα παιδιά μου».
Λυπήθηκα πολύ και του είπα ότι θα κάμω παράκληση και θα του πήγαινα λαδάκι από το καντήλι του πατρός Ιακώβου, για να σταυρωθεί. Αυτά είπα και έκλεισα το τηλέφωνο. Μετά από δέκα πέντε λεπτά ο π. Παναγιώτης ήρθε στο μοναστήρι και μου είπε: «Ήρθα να πάρω το λαδάκι του Γέροντα μόνος μου, γιατί πιστεύω πολύ σε αυτόν τον άνθρωπο, ότι ο Θεός τον χαρίτωσε και θα με βοηθήσει». Του έδωσα λάδι και σταυρώθηκε στο μέτωπο και έφυγε.Το βράδυ με πήρε στο τηλέφωνο και μου είπε χαίροντας και κλαίοντας ότι η ροή του αίματος σταμάτησε. Από τότε έγινε τελείως καλά. Ο π. Παναγιώτης υπέφερε από αυτό από τα εφηβικά του χρόνια και τώρα ήταν περίπου 40 ετών. Όταν έγινε καλά υποσχέθηκε να τελεί θεία Λειτουργία και μνημόσυνο στο Γέροντα Ιάκωβο κάθε χρόνο σαν αυτή την ημέρα της θεραπείας του. Όταν όμως πέρασε ένας χρόνος από το θαύμα αυτό ο π. Παναγιώτης ξέχασε την υπόσχεσή του. Τη θυμήθηκε όταν εκείνη την ημέρα (στό χρόνο επάνω) του παρουσιάσθηκε ελάχιστο αίμα. Εκπλήρωσε την υπόσχεσή του και

η ροή του αίματος σταμάτησε. Από τότε το θυμάται κάθε χρόνο και επιτελεί θεία Λειτουργία και μνημονεύει το Γέροντα ανάμεσα στους Άγιους».

Ο κ. Γιώργος Ιωαννίδης, γιατρός παθολόγος από το Βόλο, (προσωπικός τότε γιατρός του τότε Μητροπολίτου Δημητριάδος και μετέπειτα Αρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου) ανέφερε μεταξύ άλλων και τα έξης:«Φεύγοντας από τη Μονή του Οσίου Δαυΐδ, όπου είχα έλθει με την οικογένεια μου για προσκύνημα το Σεπτέμβριο του 1997, κι ενώ βρισκόμουν στην πύλη της αισθάνθηκα μέσα μου μια δυνατή επιθυμία να πάω να ξαναπροσκυνήσω τον τάφο του Γέροντα Ιακώβου. Αισθανόμουν όπως αισθάνεται κάποιος που ξέχασε πίσω του κάτι πολύτιμο και θέλει να γυρίσει να το πάρει. Πραγματικά γύρισα με το γιό μου και στο ένα μέτρο πριν από τον τάφο του Γέροντα βλέπω κάτω στη γή ένα κομποσχοίνι. Παίρνω το κομποσχοίνι στο χέρι μου, το υψώνω και το κρατώ επιδεικτικά, ώστε αν κάποιος από τους γύρω προσκυνητές το έχασε, να το δει και να’ ρθει να το πάρει. Εκείνη όμως ακριβώς τη στιγμή ακούω φωνή πίσω μου που μου έλεγε: «Τί ψάχνεις; Για σένα είναι το κομποσχοίνι». Γυρίζω και σε απόσταση ενός μέτρου βλέπω ολοζώντανο το Γέροντα Ιάκωβο να μου χαμογελά. Τον είδα ολοκάθαρα. Διέκρινα την υγρασία των ματιών του, τις φλεβίτσες στο πρόσωπο του, τη γενειάδα του, όπως την είχε. Ένοιωσα κάτι το ξεχωριστό, συγκλονίστηκα. Η κυριολεκτικά αύτη ζωντανή παρουσία του Γέροντα Ιακώβου μπροστά μου ήταν καθοριστική κι έβαλε μέσα μου τη σφραγίδα περί της βεβαιότητος της θείας παρουσίας».

Στις 10 Οκτωβρίου 2001 ήρθε στη Μονή ο κ. Γιαννούλης, ναυτικός, από την Άνδρο και βουρκωμένος χωρίς καν να μπορεί να μιλήσει καλά – καλά από τη συγκίνηση και τα κλάματα ανέφερε τα έξης:«Ταξίδευα προ καιρού και ευρισκόμουν στην Ινδία. Κάποια μέρα αντιμετώπισα σοβαρό πρόβλημα με την καρδιά μου. Στο Νοσοκομείο εκεί που με πήγαν οι γιατροί είπαν στους συναδέλφους μου ότι τελειώνω. Εγώ, παρ’ όλο που ήμουν σε κωματώδη κατάσταση, ένιωθα ότι κάποια αόρατη θεία δύναμη με βοηθάει. Όταν αργότερα άνοιξα κάποια στιγμή τα μάτια μου τον πρώτο που είδα μπροστά μου ήταν ο Γέροντας Ιάκωβος που είχα διαβάσει αρκετές φορές το βιβλίο του. Μου είπε: «Μή φοβάσαι, κύριε Γιαννούλη, θα σε βοηθήσω, θα γίνεις τελείως καλά και θα ξαναγυρίσεις στην πατρίδα». Και από εκείνης της ώρας πράγματι έγινα τελείως καλά».

Από τις υπάρχουσες προφορικές και γραπτές μαρτυρίες των πιστών διαπιστώνεται ότι ο Άγιος Ιάκωβος έχει μεγάλη παρρησία στο Θεό και γι’ αυτό ευχόμαστε να πρεσβεύει «υπέρ πάντων υμών».